

090410 Långfredagen Lars B Stenström

Vi har hört berättelsen och har intrycket att vi är öppna inför den. Beredda att ta ställning till det vi hör: opåverkade, klartänkta och kritiska. Men våra förutfattade meningar då? De grundantaganden som vi bär med oss sedan tidigare i livet. Det Du och jag tagit intryck av tidigare talar kraftfullare än någon predikan. Prediksstolsorden tar sig knappt igenom.

Långfredagens dramatiska händelser handlar om Jesu död. Jag vet inte hur många invändningar som riktats mot berättelsen om Jesus och hans död. Bortförklaringar i massor. Åsikter som blivit en skyddsmur bakom vilken många kan gömma sig. Vad säger man?

Detta har inte hänt, det är inte historiskt. Då säger jag att Markusevangeliet är en berättelse som avslöjar något om livet. Om svekfulla människor, om dödens oundviklighet, om närhet och övergivenhet.

Detta har inte hänt - det är som en roman, påhittat. Och jag säger att texten inte är någon litterär fantasi med uppbyggda roller, utan en berättelse om verkliga människor av kött och blod. Vi känner igen oss i dem.

Detta är inte sant, det är en legend som inte kan tas på allvar. Och då säger jag att berättelsen höll att bygga en världsvid kristen kyrka på, med en levande kyrka vars tro lever obruten och stark i människors hjärtan. Rikt liv, mening, hopp och tro kan det ge.

Detta handlar inte om Guds son utan gäller någon som man försökt göra intressant. Och jag säger att Jesus Kristus var av Gud. Sänd för att världen skulle förstå vad kärlek är, vad kärlek kan göra!

Detta är inte viktigt - en så gammal historia har inget att ge oss idag. Och jag säger att berättelsen om Jesus Kristus just idag är ett levande Ord som kan befria och frälsa. Det som hände då har i grunden förändrat världen.

Detta är inte för mig - jag som tvivlar, söker, tvekar. Denna gång är det Jesus som svarar. Han ser framtiden i oss, i oss ser han tro. Din tro har hjälpt dig, säger han

Så riv Din personliga skyddsmur. Ta emot denna Långfredagstext som en gåva - inte som hot Mot din tankeförmåga eller ditt förnuft. Och låt den möta Dina erfarenheter av övergivenhet, av utanförskap, av en medmänniska som hjälpt dig. Möt genom hans död den sorg som är Din, den Du bär inbäddad i Ditt liv.

Markus ger oss den äldsta berättelsen om Jesu lidande och död. Den återges i presens, som något som händer nu. Därför blir varje påsk en så laddad tid, fylld av Guds nu. Påskan blir närvarande. Verklig. Kort ska vi nu besöka texten och lägga märke till vad som händer.

Simon som var från Nordafrika (Cyrene) kommer resande från landet och tvingas bära Jesu kors. Vilket senare blev en förebild för hur en kristen skall vara: beredd att hjälpa, villig att bära andras bördor. Men också beredd att utstå och lida. Är vi beredda?

Man kastar lott om hans kläder. Den som kan beröva en människa hennes kläder, tar ifrån henne det lilla skydd mot en obarmhärtig omvärld hon har, förnekar hennes värde. Utan kläder visas människan som maktlös och utan värdighet.

Jesus ska dö bland förbrytare och rövare. Han spikas på korset, och med honom spikas varje mänsklig brist, vår världs ondska, vår egen synd: svek, lögn, kärlekslöshet, hat, avund, övergrepp, tortyr, våld. Det naglas fast för att vi ska bli fria.

Ändå väljs Jesus ut för allas hån och förakt. Hjälp dig själv! Stig ner från korset! Så vill man också i den billiga segern över Jesus uppställa bevis, man vill övertyga alla om att han som hjälpte andra i själva verket är maktlös och hjälplös. Han förmår ingenting, tycks de säga. Och på så vis angriper de Gud som sänt Jesus. Så detta att håna Jesus och tron är inget nytt. Redan på Golgata stiger förakt, rädsla och hat fram. Inte ens vi går fria.

Nära döden förmörkas så hela jorden. Hela jorden, ja universum berörs: solen förmörkas. Ett tecken man förband med domens dag: solen förmörkas och månen lyser inte (Mark 13:24). Detta har verkliga kosmiska proportioner.

Människor sviker och överger varandra. Det vet vi. Så menar många att Gud gör och de kastar sin förtvivlan mot himlen. Även Jesus. Min Gud, min Gud, ropar han. Det är fortfarande hans Gud. Jesus härdar ut i tilltro till sin Gud! Trots att Gud inte tycks lyssna till hans bön, verkar frånvarande, inaktiv, tyst. Alla kan vi känna oss övergivna, försmådda, glömda... och då är Han där, hos oss.

Jesus dör.

Med ett högt rop slutar han att andas. Som ett rop av förtvivlan eller möjligen den övertygades segerrop? Och förhänget i templet rämningar. Det som skulle skilja heligt och profant brister och templets tid är över, Gud är tydligt alltets Herre. Och officeren, tagen av det som skett, ger sin bekännelse: Den mannen måste ha varit Guds son.

Till sist ett möte med kvinnorna som följer Jesus. Som inte överger honom. Som står kvar. Se hur de båda Mariorna troget står kvar, de står där till höger i vårt altarskåp.

Kvinnor, inte vittnesgilla i sin tid. Som en föraning om alla invändningar, allt tvivel. Men kvinnorna som tror berättar och vinner tilltro. De tiger inte. Snart ska de gå till graven för att visa sin kärlek och respekt. Och vi följer med, sörjande och skakade. Och vi väntar och hoppas på ett undret. Vi tror, vi vet att allt kan vända. När Jesus ska stiga ur sin grav som Herre över död och liv...